ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО - БЕСЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

ЕДИНАДЕСЕТА БЕСЕДА

Икона на Петдесетница

– *Няма защо да ходя в храма, мога да се моля и у дома.*

– А молиш ли се у дома? Прости ми, ако греша, но подозирам, че говорейки така, ти нито в храма, нито у дома искаш да се молиш!

Работата даже не е в това, да се разсъждава, еднакво ли добре се молиш у дома, или в Църквата; но трябва да се знае, заповядал ли ти е Господ в неделните и празничните дни да се молиш преди всичко в храма, отколкото у дома?

А това Той е заповядал непременно, както искам да ти докажа. Ти помниш, че ние вече разсъждавахме за покоряването, с което ти си длъжен на Църквата и нейните пастири, получили властта си от Христа. Църквата ни повелява да присъстваме на богослужението всяка неделя и всеки празник. Знаеш ли, че шестият Вселенски събор е заповядал да бъде отлъчван от общение с Църквата този, който без крайна необходимост в три поредни недели не дойде в Божия храм? И тъй, с нерадението към общественото богослужение се престъпва църковния закон, а следователно и Божият закон.

Причината за този църковен закон е много важна – тя се заключава в самата необходимост от общественото богослужение. Ние живеем не само като отделни личности, но като християни сме длъжни да живеем и в религиозното общество. Това общество, като установено от Самия Бог, има необходимите задължения по отношение на Него. Най-първото задължение на това общество, или на християнската Църква, е всенародното богослужение, което се състои в това, всички верни, съединявайки се в Божиите храмове в дните, назначени от Самия Него или от Неговите Апостоли и техните приемници, да присъстват при Безкръвната жертва, принасяна в Литургията. Да отлъчваш себе си в тези тържествени часове от обществото на верните, значи

по някакъв начин да се отказваш от званието на християнин и член на Православната църква.

Колкото повече осъзнаваш величието и Божествеността на Безкръвната жертва, принасяна за спасението на грешните, толкова повече ти ще разбереш колко престъпна е тази небрежност.

Литургията е средоточие на цялата християнска вяра. И може ли да бъде иначе? В Литургията присъства Сам Иисус Христос, жив и прославен, в Своето богочовечество. Иисус Христос – нашият Бог, извършва и възобновява в Литургията най-високото действие на Своя живот – Кръстната жертва!

Човекът с греховете си се е отлъчил от Бога, и тамянът на неговите молитвите станал нечист и осквернен. Но Иисус Христос, Синът Божий, като се въчовечил, поправил това зло, като пострадал и вкусил смърт заради всички. Той ни е изкупил. Той ни е оживотворил чрез Светия Дух. Когато ние чрез благодатта сме съединени с Него, когато Неговият Дух оживява и освещава нашата душа, тогава ние имаме в себе си семето на вечния живот.

Ако при смъртта си се намираме в това спасително състояние, то за нас се отварят вратите на блажената вечност!

Безкръвната жертва в Литургията е същото, което е Кръстната жертва, продължаваща непрестанно в течение на вековете. Свещенодействащ е Самият Иисус Христос, видим на Голгота, невидим и изобразяван от свещеника пред олтара. Жертвата е същата – Иисус Христос на Кръста, Безкръвна и скрита в тайнството Евхаристия на жертвеника.

Нашият преблаг Спасител поискал всички хора да биха имали щастието да присъстват при височайшето действие на Своето изкупление и щото всеки да би могъл да получи благословението, което Той е принесъл на всички!

В Литургията, по време на възнасянето и освещаването на Светите Дарове, Иисус Христос отново принася Себе Си, на Бога-Отца за нас, благославя Го и Му благодари от наше име за нас, умолява Го за прошение, за което ние сме недостойни, заради нашите грехове, изпросва за нас всички дарове и благодеяния, които са ни потребни.

Същото чудо на милосърдието, което се е извършило на Тайната Вечеря чрез тайнствените думи на Иисус Христос, произнасяни днес от свещеника, се възобновява в нашите олтари – хлябът и виното се претворяват в истинско Тяло и Кръв Христови, само запазват вида си на хляб и вино, понеже нашата немощ не би могла да понесе да види Божественото Тяло и Кръв Христова.

Всичко, което в Литургията предшества освещаването на Даровете, е подготовка за Божественото Тайнство и изображение на най-главните събития от Христовия живот. В

проскомидията се възпоменава Рождество Христово. В шествието с Евангелието (малкия вход) – проповедта на Спасителя. По време на Херувимската песен пренасянето на светите Дарове изобразява Господа, отиващ на доброволни страдания. След Символа на вярата се извършва Тайната вечеря. Първото явяване на светите Тайни ознаменува Христовото Възкресение, а последното явяване – Възнесението на Спасителя, обещал да пребъдва с нас всякога, сега и винаги, и во веки веков, амин. И помисли, приятелю, колко е престъпна небрежността и равнодушието към Божествената служба!

Идвай по-често с всички верни при Спасителя, Който свещенодейства във великото Тайнство заради нас. Той идва с вечна любов и благословение за теб – и ще останеш ли ти безчувствен към това, колко е необходим Той за твоето спасение, като се отдалечаваш от Него и предпочиташ пред Него празните знания на този суетен свят?

Посвети обаче неделните и празничните дни на служение на Бога, на изпросване на благодатта, която ще те направи да израстеш за вечния живот!